

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: V. T. N.,
B.,
zastoupená Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem,
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,

proti
žalované: Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát,
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2020, č. j. ČOI 20708/20/O100/
2200/Bal/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 4. 2020, podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 7. 4. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2020, č. j. ČOI

20708/20/O100/ 2200/Bal/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského kraje (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. ČOI 141803/19/2200 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci (i) uložena pokuta ve výši 90 000 Kč za porušení § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), když byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, dále (ii) uloženo propadnutí 273 ks textilních výrobků, tj. padělků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele, a to podle § 7b odst. 5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o ČOI*“), a (iii) uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, a to podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, v platném znění.
3. Dle správních orgánů se žalobce dopustil uvedeného přestupku tím, že dne 4. 10. 2018 v prostoru osobního vozidla BMW 3161, X., jehož byl provozovatelem, zaparkovaného na tržnici AsiaMarkt, 348 06 Rozvadov – Svatá Kateřina, v bezprostřední blízkosti prodejní jednotky B25 a B26, kde provozoval prodejní činnost, skladoval výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky textilních výrobků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele, a to celkem 273 ks textilního zboží.

II.

Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě uvedl, že považuje napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, za nezákonné a nesprávné. Podle žalobce skutkový stav nebyl zjištěn v důsledku neúplného dokazování správně a zákonně a hodnocení věci bylo provedeno nesprávně, nezákonně a v neprospěch žalobce.
5. Žalobce výslovně uvedl, že nepochybně, že byly zjištěny padělky podle uvedené specifikace v napadeném rozhodnutí v osobním automobilu BMW 3161, X., zaparkovaném na parkovišti uvedeného obchodního centra (tržnice) AsiaMarkt. Označil též za nepochybné, že tento vůz je v registru vozidel evidován na osobu žalobce.
6. Namítal však, že prvostupňovým orgánem shromážděné důkazy byly pro zhodnocení věci s výsledkem vyslovení výroku o vině za přestupek nedostatečné a neprůkazné. Vozidlo se nacházelo na soukromém pozemku, i když s přístupem ostatním prodejcům a zákazníkům, tito zde parkují s výslovným souhlasem vlastníka pozemku. Žalobce poukázal na to, že uvedl ve svém vyjádření do protokolu o ústním jednání, že vozidlo obvykle nezamykal, dokonce tam měl někdo přespávat, naposledy měl vozidlo užít přibližně týden přede dnem příchodu kontroly. Vzhledem ke dni kontroly si nebyl vědom, zda vozidlo v době před uskutečněním kontroly zamykal. Z faktu, že si členové kontrolní skupiny zjednali přístup do vozidla překonáním zamčeného zámku za využití zámečnicka, podle názoru žalobce nevyplývá, že žalobce vozidlo soustavně kontroloval a měl přehled o vozidle. Na vozidla umístěná na parkovišti obchodního centra se

nevztahuje povinnost zajistit vozidlo proti neoprávněnému vniknutí a žalobce tedy nemůže odpovídat za jednání jiných osob, nachází se zde i několik vozidel, které zde stojí trvale a nikdo je již delší dobu neužívá. Žalobce v den kontroly ve své provozovně označené B25, B26 neprodával zboží a nebyl tam přítomen, takže nemohl mít přehled o tom, co se mohlo stát ten den s jeho vozidlem.

7. Žalobce se dále vyjádřil k odkazu žalované na provedený předchozí monitoring obchodního centra ze dne 15. 9. 2018 a 3. 10. 2018, podle kterého mělo být zjištěno, že na tržišti zaparkovaná vozidla plní funkci skladovacího prostoru, tedy zboží v nich uložené souvisí s prodejní činností vykonávanou v obchodním centru. Podle žalobce byl monitoring zaměřen na rozsáhlý objekt tohoto obchodního centra, na parkoviště a prodejny vcelku, ale nic toto nevypovídalo o jednání či odpovědnosti konkrétních osob, včetně žalobce, když tyto činnosti správního orgánu postrádaly prvek individualizace. Žalobce též upozornil, že ze samotného monitoringu nebyl, kromě zmínky v protokolu o kontrole, součástí spisu žádný zápis.
8. Žalobce dále namítal, že objektivní odpovědnost za skladování padělků se nepochybně vztahuje na provozovnu podnikatele, tj. prostor, kde vykonává podnikatelskou činnost, se zápisem v živnostenském rejstříku. Pokud se jedná o jiné prostory, kde žalobce podnikatelskou činnost nevykonává, jako v tomto případě osobní automobil, tak tyto nejsou provozovnou ani její součástí (vozidlo jako provozovnu uvádí správní orgán v úředním záznamu o kontrole). Byť je vozidlo registrováno v registru vozidel na jméno žalobce jako vlastníka a formálního provozovatele, tak nebyl prokázán konkrétní a jednoznačný vztah žalobce ke skutečnosti skladování padělků v tomto vozidle (jediným nepřímým důkazem byl zápis žalobce jako provozovatele vozidla a jako vlastníka v registru vozidel a jeho užívání žalobcem).
9. Žalobce zdůraznil, a to i vzhledem k liberačnímu důvodu dle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, že parkování vozidel v obchodním centru za účelem zásobování prodejen či pouze za účelem využití parkovacích míst, zajištění vozidel a nakládání s nimi, se řídí dlouhodobými zvyklostmi, takže žalobce neměl žádný důvod postupovat jinak a vozidlo zajišťovat či ho mít stále pod dozorem. Navíc vozidlo není provozovnou podnikatele ani její součástí, na kterou se vztahuje režim přísné odpovědnosti, výklad zákona ze strany správních orgánů je nepřipustně extenzivní. Tedy žalobce neměl ani důvod činit nějaká další opatření vzhledem k přístupu do vozidla, když se v minulosti nevyskytl žádný problém, který by spočíval ve zneužití vozidla, zpravidla ho nezamykal (v den kontroly si již nevzpomíná, zda vozidlo uzamkl či nikoliv), nechával ho zde dlouhodobě, ovšem bez cenných věcí uvnitř. Obchodní centrum je pod stálým dohledem pracovníků ostrahy a navíc ho sledují i ostatní prodávající ze sousedních prodejen. Žalobce tedy postupoval zcela standardním způsobem a jen stěží mohl předpokládat, že do jeho vozidla bude umístěno závadné zboží. Na druhé straně ovšem v obchodním centru se nacházejí jednotliví prodejci v konkurenčním prostředí a není vyloučeno použití určitých netradičních „unfair“ prostředků konkurenčního boje. V návaznosti na uvedené žalobce poukázal na to, že prokazovat spáchání přestupku je povinností správního orgánu, důkazní povinnost je tedy na straně správního orgánu spočívající v prokázání vztahu žalobce k závadnému zboží a dispozice s ním. Podle názoru žalobce se nepodařilo prokázat, že by žalobce byl osobou odpovědnou za spáchání jednání, které naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Nelze danou skutečnost prokázat pouze za použití jediného nepřímého důkazu (vlastnictví vozidla žalobcem) bez jeho začlenění do řetězce případných dalších nepřímých důkazů či provedením přímých důkazů, které

ovšem získány nebyly. Žalobce měl za to, že prvostupňový orgán měl i bez návrhu k úplnému zjištění skutkového stavu doplnit dokazování, např. vyjádřením provozovatele obchodního centra – k zjištění poměrů na tržnici z hlediska zabezpečení a ostrahy a přijatých bezpečnostních opatření, vyžádáním kamerových záznamů, tj. pomocí standardních důkazních metod tvrzené okolnosti potvrdit či vyvrátit. Na provedení těchto důkazů žalobce trval, eventuálně i před soudem.

10. Žalobce dále namítal, že žádné zboží porušující některá práva duševního vlastnictví nenakupoval a vztah k němu od počátku popírá; pokud z opatrnosti předložil v rámci výzvy k požadované součinnosti nabývací doklady ke zboží, tak se jedná o běžné zboží, které nakupuje pro své provozovny. V průvodním dopisu k předloženým dokladům neuvedl, že se jedná o doklady k zajištěnému zboží, ale ke zboží, které běžně v provozovnách prodává. Jak uváděl již ve vyjádření k podkladům pro prvostupňové rozhodnutí a v námitkách k protokolu o kontrole, uvědomoval si a oprávněně se obával, že pokud by nepředložil nabývací doklady ke zboží, které nakupuje, tak bylo vysoce pravděpodobné, že by mu byla uložena další citelná pokuta pro nesplnění povinností uložených kontrolou podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu (součinnost), jak této možnosti nadepsaný správní orgán zpravidla využívá a pokuty ukládá (žalobce odkázal na některá řízení, kde prvostupňový orgán uložil pokuty za neposkytnutí součinnosti). Přirozeně žádný prodejce by na fakturu (či jiný doklad potvrzující uzavření kupní smlouvy) neprodal zboží, které by porušovalo některá práva duševního vlastnictví. Stálý dodavatel zboží je na faktuře jednoznačně určen (žalobce nakupuje od stále stejného dodavatele, spol. Shelda invest s.r.o., IČO 27901696), nákup byl proveden v roce 2018 ve velkoobchodu SAPA v Praze). Je běžnou zavedenou obchodní praxí mezi odběrateli a dodavateli, kteří nakupují ve velkoobchodu „SAPA“ v Praze, že podrobná specifikace převáděného zboží (obchodní značky, velikosti, druh materiálu) se na dokladech od zboží neuvádí, v tomto ohledu je závazná ústní dohoda a pokud tedy správní orgán má za to, že se jednalo o nabývací doklad ke zboží porušující práva duševního vlastnictví, měl být tento dodavatel minimálně vyžván k vyjádření se k této okolnosti.
11. Další svou námitku žalobce směřoval k otázce zákonnosti přístupu do vozidla, a to s odkazem na § 6 odst. 1 zákona o ČOI. Nejprve uvedl, že přístup do dopravního prostředku je podmíněn důvodným podezřením na závažné porušení povinnosti stanovené podle zvláštního právního předpisu. Poté namítal, že kontrolní orgán a posléze prvostupňový orgán se podrobněji odůvodněností tohoto podezření nezabývaly, kontrolní orgán vycházel pouze z toho, že vozidlo bylo podrobeno vizuální prohlídce, aniž by bylo zřejmé, co vlastně je ve vozidle umístěno. Žalobce označuje rozhodnutí i z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné, když se výše uvedenou zákonnou podmínkou a jejím naplněním správní orgán (a předtím i kontrolní orgán) vůbec nezabýval, odůvodnění žalované tohoto postupu je nepřesvědčivé, navíc je s podivem, že kontrolní orgán vykonával prohlídku jen v těch vozidlech, u kterých je zřejmý vlastník. Pokud se jedná o výzvu kontrolního orgánu po započetí kontroly toho dne, aby se vlastníci/uživatelé/osoby disponující klíči od vozidel dostavili k osobním motorovým vozidlům, jejichž registrační značky byly vyjmenovány, tak přirozeně této výzvy žalobce nemohl vyhovět, když nebyl v den konání kontroly přítomen ve svých prodejnách.
12. Žalobce též napadl výši uložené pokuty. V dané souvislosti uvedl, že byť zákonná horní hranice sazby pokuty je vysoká, tak vzhledem ke všem doloženým podkladům prokazující ekonomické a osobní poměry žalobce byla uložena pokuta nepřiměřeně vysoká a přísná. Zejména žalobce zdůraznil, že se dosud nikdy nedopustil žádného

protiprávního jednání na úseku podnikatelské činnosti a tato skutečnost byla nedostatečně zhodnocena při výměře výše pokuty.

13. Žalobce z uvedených důvodů závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí. Dále navrhl, aby soud uložil žalované povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 2. 6. 2020 (doručeném soudu 4. 6. 2020) navrhla zamítnutí žaloby, když argumenty obsažené v podané žalobě nepovažuje za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
15. V úvodu žalovaná poukázala na to, že námitky uvedené v podané žalobě jsou téměř totožné s námitkami uplatněnými žalobcem v rámci odvolacího správního řízení, s nimiž se žalovaná v napadeném rozhodnutí již dostatečně zabývala a vypořádala. Dále se pak vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám.
16. Žalovaná uvedla, že ze strany správního orgánu došlo k prokázání spáchání předmětného přestupku, a že osobou odpovědnou za tento přestupek je žalobce. Žalobce na tržnici provozuje podnikatelskou činnost, disponuje živnostenským oprávněním Velkoobchod a maloobchod, je tedy prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Ve vozidle registrovaném na jeho jméno byly při kontrole nalezeny výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Žalobci nic nebránilo, pokud se v jeho osobním vozidle nacházelo zboží, které mu nepatřilo, aby jej z vozidla vyklidil. Vzhledem k tomu, že vozidlo parkovalo přímo před jeho provozovnou, tj. v bezprostřední blízkosti, je více než zřejmé, že by si žalobce všiml, pokud by se v jeho vozidle nacházelo zboží, které mu nepatří. Rovněž je stěžejí představitelné, že by jiná osoba bez vědomí žalobce umístila do jeho vozidla takové množství výrobků, vozidlo pak zamkla, aby se následně do vozidla obtížně zase dostala. Žalovaný považuje argumentaci žalobce ohledně snahy zbavit se odpovědnosti za spáchaný přestupek za účelovou a nemá pochybnosti o tom, že zajištěné padělky souvisely s podnikatelskou činností žalobce a kontrolované vozidlo sloužilo jako skladovací prostor.
17. Podle názoru žalované žalobce má z titulu provozovatele předmětného vozidla odpovědnost za jeho řádné užívání, s čímž je spjata i řada povinností. Je výhradně na odpovědnosti žalobce, zda své vozidlo zabezpečí proti cizímu vniknutí; pokud tak neučiní, musí nést následky z toho vyplývající. Je-li praxí na tržnici, že zde dochází ke konkurenčnímu boji mezi prodejci, o to více by měl být žalobce obezřetnější ohledně svého majetku. Výše uvedené skutečnosti spolu s podklady shromážděnými ve správním spise tvoří ucelený řetězec podkladů, na jejichž základě lze prokazatelně označit žalobce jako osobu odpovědnou za spáchaný přestupek.
18. Žalovaná k uvedenému doplnila, že v možném umístění padělků do vozidla žalobce někým cizím nelze spatřovat naplnění liberačního důvodu dle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 21 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 o odpovědnosti za přestupky fyzická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Liberační důvod z přísné objektivní odpovědnosti poměrně úzce vymezený v § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky odpovídá závažnosti případných následků porušení povinností podnikatelů a nasvědčuje tomu, že možnost zprostit se odpovědnosti za přestupek by měla být spíše

výjimečná. Žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které je možné požadovat, aby přestupku zabránil, když běžně nechával své osobní vozidlo úmyslně odemčené. Odpovědnosti se nelze ani zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání či zvyklosti mezi účastníky soukromoprávního vztahu, tudíž že žalobce spoléhá na činnost pracovníků ostrahy, kteří na chod tržnice dohlíží. V této souvislosti žalovaná označila s ohledem na zjištěný a prokázaný stav věci provedení žalobcem navržených důkazů za nadbytečné.

19. Žalovaná se neztotožnila s argumentem žalobce, že by ve spise vedeném v předmětné věci absentoval zápis z prováděného monitoringu. Součástí spisu jsou i úřední dokumenty pořízené při provádění monitoringu na tržnici AsiaMarkt. Jedná se o záznam o úkonech před kontrolou ze dne 15. 9. 2018, č. j. ČOI 119696/18/2200, a záznam o úkonech před kontrolou ze dne 3. 10. 2018, č. j. ČOI 128400/18/2200.
20. Žalovaná dále s odkazem na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce sice poukazoval na případy, ve kterých správní orgán uložil pokutu za neposkytnutí součinnosti (nedodání nabývacích dokladů k zajištěnému zboží), jednalo se ovšem o případy, kdy kontrolované osoby nesplnily ve stanovené lhůtě povinnost dozorovému orgánu předložit požadované doklady a ani se v této lhůtě jiným způsobem k danému požadavku nevyjádřily, nebo dodaly doklady opožděně. Žalovaná zopakovala, nedisponuje-li kontrolovaná osoba požadovanými doklady a tuto informaci sdělí dozorovému orgánu ve stanovené lhůtě, není zde dán prostor pro sankcionování kontrolované osoby za neposkytnutí součinnosti.
21. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením žalobce, že se správní orgán podrobněji nezabýval důvodným podezřením na závažné porušení povinnosti. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřila k § 6 zákona č. 64/1986 Sb., podle kterého inspektoři postupovali při provádění kontroly předmětného vozidla, na což odkázala (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaná dále poznamenala, že než si inspektoři během kontroly zjednali přístup do vozidel, vyzvali vlastníky/uživatele/osoby disponující klíči, aby se k vybraným vozidlům dostavili. Při zjednání přístupu do předmětných vozidel byl přítomen jako nezúčastněná osoba příslušník Policie ČR. Po zkontrolování vozidel došlo k jejich uzamčení prostřednictvím zámečnicka a po zjednání přístupu do vozidel byli bezodkladně také vlastníci vozidel informováni. Podle názoru žalované inspektoři v této situaci dodrželi zákonný postup.
22. K námitce žalobce ohledně výše uložené pokuty žalovaná nejprve uvedla, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení, při kterém se správní orgán pohybuje v rámci zákonného rozpětí sankce a k závěru o výši pokuty dospívá po posouzení hledisek, která jsou dle zákona pro určení výše pokuty významná. Žalovaná se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabývala všemi relevantními kritérii pro určení výměry pokuty, přičemž na základě řádného vyhodnocení těchto kritérií shledala pokutu uloženou prvostupňovým správním orgánem jako adekvátní, zohledňující všechny okolnosti projednávaného případu a naplňující tak princip přiměřenosti sankce. Žalovaná zrekapitulovala, že při stanovení výše pokuty se zabývala jak typovou závažností předmětného přestupku, tak individuálními okolnostmi, za nichž byl přestupek spáchán. Žalovaná se dále na podnět žalobce zabývala jeho majetkovými poměry, přičemž neshledala žalobcovu ekonomickou situaci natolik tísnivou, aby přistoupila ke snížení uložené pokuty. V souvislosti s nastíněnou ekonomickou situací žalobce žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 64/2013 – 66. Podle

žalované je nutné mít na zřeteli, že uvedení spotřebitele v omyl, pokud jde o původ výrobku a s tím související kvalitu, se může poměrně citelně projevit v majetkové sféře spotřebitele. Je proto žádoucí, aby prodejce k dodržování zákona motivovalo i riziko, že nabízení, prodej a skladování padělků se může stát předmětem citelného postihu, protože lze očekávat určité negativní ekonomické důsledky. Pokuta proto musí být uložena v takové výši, aby dostatečně splňovala represivní i preventivní účinky, tedy aby pro pachatele byla dostatečným trestem, aby se z ní pachatel poučil a zejména aby ho odradila od dalšího protiprávního jednání. Žalovaná též upozornila, že v rámci hodnocení individuálních okolností daného případu bylo ve prospěch žalobce přihlédnuto k tomu, že se z jeho strany jednalo o první prokázané porušení povinnosti stanovené v § 8 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná k této žalobní námitce uzavřela, že po zhodnocení veškerých okolností případu (zahrnující i velké množství zajištěných padělků), včetně ekonomické situace žalobce a s ohledem na typovou závažnost spáchaného přestupku, neshledala relevantní důvody pro snížení pokuty vyměřené správním orgánem prvního stupně, a dále že setrvává na názoru, že uložená pokuta je přiměřená, odpovídající okolnostem daného případu.

23. Závěrem svého vyjádření žalovaná uvedla, že v průběhu správního řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí.

IV.

Průběh řízení

24. Soud ověřil, že žaloba byla u soudu podána dne 7. 4. 2020, tedy včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 2. 2020), osobou k tomu oprávněnou (žalobce je adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahovala všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
25. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce s tím výslovně souhlasil (viz podání žalobce ze dne 11. 6. 2020, č. l. 26) a žalovaná ve stanovené lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým postupem, ač byla soudem řádně poučena (výzva a poučení žalované ze dne 13. 5. 2020, č. l. 18).

V.

Posouzení věci soudem

26. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.
27. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
28. Soud při rozhodnutí věci vyšel v první řadě z následující právní úpravy.
29. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele *pro účely tohoto zákona se rozumí*

prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.

30. Podle § 8 zákona o ochraně spotřebitele *nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu, se zakazuje.*
31. Podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele *se prodávající dopustí přestupku tím, že poruší zákaz nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení podle zvláštního právního předpisu.*
32. Podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele (resp. § 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném od 1. 7. 2020) *za přestupek lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek [mimo jiné] podle odstavce 7 písm. d).*
33. Podle § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě.*
34. Podle § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *na odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek se použijí obdobně ustanovení § 20 a 21, s výjimkou § 20 odst. 1 a 2 a odst. 4 písm. a) a b).*
35. Podle § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky *odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.*
36. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*
37. V projednávané věci se žalobce se žalovanou shodují v tom, že při kontrole provedené pracovníky prvostupňového orgánu dne 4. 10. 2018 na tržnici AsiaMarkt, Rozvadov – Svatá Kateřina, byly zjištěny padělky specifikované v napadeném rozhodnutí umístěné v osobním automobilu BMW 3161, X. zaparkovaném na této tržnici, a dále že toto vozidlo je ve vlastnictvím žalobce, když je na žalobce evidováno v registru vozidel (dále též jen „vozidlo žalobce“).
38. Soud ze správního spisu zjistil zejména následující skutečnosti relevantní pro posouzení předmětné věci.
39. Ze záznamu o úkonech před kontrolou ze dne 3. 10. 2018, č. j. ČOI 128400/18/2200 vyplynulo, že ještě před tím, než pracovníci prvostupňového orgánu provedli dne 4. 10. 2018 kontrolu na tržnici AsiaMarkt, Rozvadov – Svatá Kateřina (dále jen „tržnice“), byl proveden ve dnech 15. 9. 2018 a 3. 10. 2018 monitoring prostor tržnice, při kterém bylo zjištěno, že ze zaparkovaných vozidel je prodávajícími vynášeno zboží do přilehlých provozoven. Vzniklo tak podezření, že zaparkovaná vozidla plní funkci skladovacích prostor pro jednotlivé prodejní jednotky. V seznamu vozidel identifikovaných při tomto

monitoringu je uvedeno i vozidlo žalobce.

40. V úředním záznamu ze dne 5. 10. 2018, č. j. ČOI 128459/18/0100 je podrobně popsán průběh kontroly, jakož i jednotlivé kroky a zjištění kontrolujících osob. Zejména se zde uvádí, že v návaznosti na provedený monitoring tržnice a následnou identifikaci vozidla žalobce si prvostupňový orgán ověřil, že žalobce má na tržnici u místně příslušného živnostenského úřadu zapsanu k podnikatelským účelům provozovnu (prodejní jednotku) č. B26. Dále že bezprostředně po příjezdu inspektorů a Policie ČR na tržnici došlo k uzamčení prodejních jednotek přítomnými osobami a že před prodejními jednotkami označenými jako „B“ stála uzamčená vozidla, včetně vozidla žalobce. Vizuální prohlídkou vozidla žalobce bylo zjištěno, že se v něm nacházejí výrobky (zejména textilní). Uvedené je doloženo fotodokumentací vozidla žalobce, jež je součástí předmětného úředního záznamu. Protože nikdo nereagoval na výzvu inspektorů k otevření vozidla žalobce, byl zjednáán přístup do vozidla žalobce postupem dle § 6 zákona o ČOI a po otevření vozidla bylo nalezeno a zajištěno celkem 273 ks textilních výrobků (opět pořízena fotodokumentace). V rámci uložených opatření bylo žalobci uloženo, aby ve stanovené lhůtě zaslal kopii „*nabývacích dokladů k výrobkům uvedeným v příloze tohoto záznamu*“. Přílohou předmětného úředního záznamu byl záznam o zajištění výrobku mimo dosah kontrolované osoby, v němž bylo specifikováno celkem 273 ks textilních výrobků (převážně mikiny) zajištěných ve vozidle žalobce. Dle doručanky byl úřední záznam žalobci doručen dne 12. 10. 2018.
41. Přípisem ze dne 29. 10. 2018, označeným jako „*Doložení nabývacích dokladů*“, zaslal žalobce, prostřednictvím svého právního zástupce, prvostupňovému orgánu faktury ze dne 16. 8. 2018 a 22. 8. 2018 na textilní zboží (vymezeného jako pánské a dámské mikiny), kde je jako odběratel uveden žalobce, a jako dodavatel Shelda invest, s. r. o.
42. Protokol o kontrole byl vyhotoven dne 31. 1. 2019, č. j. ČOI 15588/19/0100 a žalobci doručen dne 4. 2. 2019. V protokole se nad rámec skutečností a zjištění zaznamenaných v úředním záznamu ze dne 5. 10. 2018 zejména uvádí, že textilní výrobky zajištěné ve vozidle žalobce byly odborně posouzeny a bylo zjištěno, že se jedná o výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Podáním ze dne 18. 2. 2019 žalobce uplatnil proti protokolu o kontrole námitky, které byly dne 15. 3. 2019 ředitelem prvostupňového orgánu zamítnuty.
43. Usnesením ze dne 15. 7. 2019, č. j. ČOI 90847/19/2200 byl žalobce prvostupňovým orgánem vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, jakož i doložení jeho osobních a majetkových poměrů dokládajících jeho současnou ekonomickou situaci. Žalobce tak učinil podáním ze dne 29. 7. 2019. Na základě žádosti žalobce konal prvostupňový orgán dne 30. 9. 2019 ústní jednání, v rámci kterého dostal žalobce prostor pro vyjádření k probíhajícímu řízení. Žalobce mimo jiné sdělil, že (i) předmětné vozidlo má pořád zaparkované na tržnici, málo s ním jezdí, (ii) že své vozidlo nechává často odemčené, (iii) že dne 4. 10. 2018 měl vozidlo na tržnici a že bylo zaparkované před jeho stánkem, ve vzdálenosti 10m od stánku, (iv) že naposledy s vozidlem jel možná před týdnem, (v) že nemá více aut a manželka také auto nemá, a (vi) že ve stánku neprodává nikdo další, pouze občas mu vypomáhá jeho manželka.
44. Posléze bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalobce napadl odvoláním ze dne 22. 11. 2019, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, jak je specifikováno výše.

45. V projednávané věci je podstatou sporu otázka, zda je dána žalobcova odpovědnost za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele.
46. Stěžejní žalobní námitkou je, že se podle názoru žalobce správním orgánům nepodařilo prokázat, že by žalobce byl osobou odpovědnou za spáchání jednání, které naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku, resp. že prvostupňovým orgánem shromážděné důkazy byly pro zhodnocení věci s výsledkem vyslovení výroku o vině za přestupek nedostatečné a neprůkazné. Soud tento názor žalobce nesdílí.
47. Vzhledem k tomu, že skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele je vymezena tak, že se protiprávního jednání může dopustit pouze prodávající, byla pro rozhodnutí ve věci podstatná otázka, koho lze v projednávané věci považovat za prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele.
48. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017 – 47 se podává: *„Definice prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele tedy nemůže být vykládána restriktivně, nota bene omezena na to, zda podnikatel v daném okamžiku skutečně prodává své výrobky nebo poskytuje své služby. Časové rozlišení provádění této „určující“ činnosti není v definici prodávajícího obsaženo, neboť zákon hovoří obecně o tom, že „prodávajícím je podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby“. Vlastní podmínky provádění činnosti prodávajícího (tedy vázanost činnosti na daný časový okamžik) jsou obsaženy v ustanovení § 3 a násl. zákona o ochraně spotřebitele, nikoli v samotné definici prodávajícího.“* (srov. bod [18] cit. rozsudku). Dále pak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2018, č. j. 5 As 23/2017 – 22 upozornil na to, že *„definici prodávajícího obsaženou v zákoně o ochraně spotřebitele je nutné vykládat a aplikovat v souladu příslušnou unijní úpravou, která představuje předobraz pro tuto vnitrostátní úpravu, tj. zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu“, a tudíž že „nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu definici prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele vykládat restriktivně“.* Nejvyšší správní soud v posledně citovaném v rozsudku také dovodil, že *„osobou odpovědnou za správní delikty obsažené v § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele je osoba, která je odpovědná za chod provozovny, tedy osoba, která disponuje uživatelským právem k ní.“* Podle názoru soudu lze tento závěr Nejvyššího správního soudu zobecnit na všechny skutkové podstaty přestupků uvedené v § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele, tedy včetně přestupku dle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, který je relevantní pro nyní projednávaný případ žalobce.
49. Soud nemá pochyb o tom, že žalobce byl v projednávané věci v postavení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, neboť padělky textilního zboží (převážně mikiny) byly nalezeny ve vozidle žalobce, které bylo v den kontroly zaparkováno v bezprostřední blízkosti prodejní jednotky B26, kterou má žalobce zaregistrovanu u místně příslušného živnostenského úřadu k podnikatelským účelům jako provozovnu. Přitom žalobce připustil, že své vozidlo využívá, byť uvedl, že s ním jezdí málo. Navíc žalobce prvostupňovému orgánu sám doložil faktury na nákup textilního zboží (mikin), a to na základě výzvy prvostupňového orgánu k předložení nabývacích dokladů k textilnímu zboží (převážně mikinám) zajištěnému při kontrole konané dne 4. 10. 2018 v uzamčeném vozidle žalobce (k nevěrohodnosti žalobcem později poskytnutého vysvětlení, že se jednalo o nabývací doklady k jinému zboží, se soud vyjadřuje níže). V řízení bylo též správními orgány postaveno najisto (ostatně

žalobce to ani nespornuje), že žalobce v dané době disponoval živnostenským oprávněním s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obor činnosti Velkoobchod a maloobchod, tudíž jej správní orgány správně považovaly za podnikatele.

50. Soud má proto za to, že žalobce, jako podnikající fyzická osoba, byl správními orgány správně považován za pachatele předmětného přestupku ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť v projednávané věci k naplnění znaků přestupku došlo v přímé souvislosti s jeho podnikáním, přičemž protiprávní jednání (tj. skladování padělků ve vozidle žalobce před jeho provozovnou) je přičitatelné žalobci.
51. Správní orgány v tomto směru dostatečně zjistily skutkový stav věci pro závěr o odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek, neboť se na případ žalobce uplatní výše citované ustanovení § 20 odst. 6 ve spojení s § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého odpovědnost podnikající fyzické osoby (žalobce) není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osoby (žalobci). V projednávané věci bylo ze zjištěného skutkového stavu zřejmé, že ke skladování padělaných textilních výrobků ve vozidle žalobce zaparkovaném před provozovnou žalobce, v níž žalobce obvykle prodává textilní zboží, došlo při podnikatelské činnosti žalobce, a tudíž prvostupňový orgán nebyl povinen dále zjišťovat, kdo konkrétně padělané zboží do vozidla žalobce umístil.
52. Soud k uvedenému doplňuje, že skutková verze žalobce o tom, že padělané zboží nalezené v zamčeném vozidle žalobce zaparkovaném před provozovnou žalobce, ve které prodává pouze on (jen mu občas vypomáhá manželka), není jeho a že jej tam mohl umístit kdokoli, neboť žalobce často vozidlo nezamykal, je pro soud krajně nevěrohodná. Soud v tomto ohledu odkazuje na fotodokumentaci, jež je součástí protokolu o kontrole a ze které je patrné, že vozidlo žalobce bylo viditelně celé zaplněno původně zakrytým textilním zbožím, které bylo nové, balené v igelitových obalech.
53. Navíc soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobce byl za přestupek odpovědný objektivně, tudíž jeho zavinění se nezkoumá. Soud v dané souvislosti odkazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2018, č. j. 5 As 23/2017-22, dle kterého „*správní delikty vymezené v § 24 zákona o ochraně spotřebitele jsou vystavěné na principu tzv. objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za protiprávní jednání, u níž se nezkoumá subjektivní stránka protiprávně jednajícího subjektu (zavinění)*“. Soud přitom nepřisvědčil námitce žalobce, že se objektivní odpovědnost za skladování padělků vztahuje pouze na jednání v provozovně žalobce, neboť takovýto žalobcův výklad nemá nejmenší oporu v platné právní úpravě. Ostatně žalobce soudu ani nenabídl jakoukoli právní argumentaci, která by žalobcův výklad podpořila.
54. K tomu je třeba doplnit, že dle stávající právní úpravy se lze vyvinut z odpovědnostního vztahu pouze z liberačních důvodů ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. prokáže-li daná osoba, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobce ovšem neprokázal, že by vynaložil požadované úsilí směrem k tomu, aby ke skladování padělaného zboží v jeho vozidle zaparkovaném před jeho provozovnou (prodejním stánkem) nedocházelo. Ba naopak, žalobce tvrdil, že vozidlo nechával často odemčené, což by bylo chování značně nelogické a v rozporu s elementární obezřetností, kterou lze po žalobci jako podnikateli (živnostníku) požadovat. Soud se proto ztotožnil se správními orgány, že žalobce zjevně nevyvinul jakékoli relevantní úsilí, aby zabránil vytýkanému porušení právních

povinností, ke kterému došlo v jeho vozidle zaparkovaném před jeho provozovnou, tudíž k naplnění liberačních důvodů v projednávaném případě zjevně nemohlo dojít.

55. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k závěru, že v projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu pro svůj závěr o odpovědnosti žalobce za spáchání předmětného přestupku. Namítá-li žalobce, že prvostupňový orgán měl i bez návrhu doplnit dokazování např. o vyjádření provozovatele obchodního centra či vyžádání si kamerových záznamů, pak soud tento názor žalobce nesdílí. Vzhledem k tomu, že žalobce, ač byl poučen o právu navrhopvat důkazy, činit návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (srov. výše zmíněné usnesení prvostupňového orgánu ze dne 15. 7. 2019), žalobce nad rámec svého výsledku v rámci ústního jednání žádný důkazní návrh neučinil, resp. ani neuvedl konkrétní skutková tvrzení, ke kterým by mělo další případné dokazování směřovat. Soud proto ve shodě se žalovaným hodnotil žalobcem v žalobě zmiňované další důkazy, které navíc byly činěny pouze v obecné rovině, jako nadbytečné.
56. Nedůvodnou soud shledal i další námitku žalobce o tom, že žalobce měl údajně od počátku popírat vztah ke zboží, které bylo nalezeno ve vozidle žalobce a u kterého se později prokázalo, že šlo o padělky. Ponecháme-li stranou, že otázka, zda to byl přímo žalobce, kdo nakoupil či ve vozidle žalobce skladoval při kontrole zjištěné padělané textilní zboží, je za shora popsanych okolností případu irelevantní z hlediska objektivní odpovědnosti žalobce, jako prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele a podnikající fyzické osoby, pak soud uvádí, že žalobcem předkládané vysvětlení stran předložených nabývacích dokladů není přesvědčivé a logické. Jak bylo popsáno výše, žalobce byl po provedené kontrole v rámci uložených opatření v úředním záznamu ze dne 5. 10. 2018 jasně a srozumitelně vyzván k tomu, aby zaslal kopii „*nabývacích dokladů k výrobkům uvedeným v příloze tohoto záznamu*“, přičemž těmito výrobky bylo zboží zjištěné při kontrole ve vozidle žalobce zaparkovaném před jeho provozovnou. Na výzvu pak žalobce, a to již prostřednictvím zmocněného právního zástupce, reagoval přípisem nadepsaným „*Doložení nabývacích dokladů*“ a adresovaným prvostupňovému orgánu ke sp. zn., resp. ID ÚZ uvedeným na úředním záznamu ze dne 5. 10. 2018 zaslaném žalobci, přičemž k tomuto přípisu byly přiloženy faktury ze dne 16. 8. 2018 a 22. 8. 2018 na textilní zboží (vymezené jako pánské a dámské mikiny), kde je jako odběratel uveden žalobce. Není přitom pravdivé tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že v uvedeném přípisu žalobce uvedl, že se jedná o zboží, které běžně v provozovnách prodává. Ani vysvětlení žalobce, že k výzvě prvostupňového orgánu doložil uvedené faktury pouze proto, že se obával pokuty za neposkytnutí součinnosti, nepovažuje soud za věrohodné, neboť text přípisu, který již za žalobce činil jeho právní zástupce, této žalobcově verzi neodpovídá.
57. K námitce žalobce zpochybňující zákonnost zjednání přístupu do vozidla žalobce během předmětné kontroly soud uvádí, že se ztotožňuje se stanoviskem žalované, že kontrolní, resp. prvostupňový orgán v tomto ohledu nepochybil, neboť inspektoři dodrželi zákonný postup. Žalovaná správně poukázala, že (i) než si inspektoři během kontroly zjednali přístup do vozidel (včetně vozidla žalobce), vyzvali vlastníky/uživatelé/osoby disponující klíči, aby se k vybraným vozidlům dostavili, že (ii) při zjednání přístupu do předmětných vozidel byl přítomen jako nezúčastněná osoba příslušník Policie ČR, a že (iii) po zkontrolování vozidel došlo k jejich uzamčení prostřednictvím zámečníka a po zjednání přístupu do vozidel byli bezodkladně také vlastníci vozidel informováni. Z fotodokumentace, jež je součástí úředního záznamu ze dne 5. 10. 2018 i protokolu o

kontrole ze dne 31. 1. 2019, je patrné, že vozidlo žalobce před zjednáním přístupu ze strany inspektorů bylo viditelně celé zaplněno zakrytým zbožím, což v souvislosti s tím, kde bylo zaparkováno, a s dřívějšími zjištěními o využívání zaparkovaných vozidel jako skladovací prostory pro textilní zboží prodávané v přilehlých prodejních stáncích, založilo důvodné podezření na závažné porušení povinnosti ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o ČOI. Soud proto souhlasí se správními orgány, že v projednávané věci byly naplněny všechny zákonné předpoklady pro zjednání přístupu do vozidla žalobce, jak je blíže popsáno na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

58. Konečně se soud zabýval i závěrečnou námitkou žalobce, že uložená sankce (pokuta ve výši 90 000 Kč) má být nepřiměřeně vysoká a přísná. Soud k této námitce předně uvádí, že byla formulována velice stručně a pouze v obecné rovině, tudíž i posouzení této námítky může být toliko obecné, neboť soudu nepřísluší, aby za žalobce domýšlel a dotvářel žalobní argumentaci. Vzhledem k tomu, že žalobce ani nenavrhl upuštění či snížení uložené sankce ve smyslu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., soud mohl hodnotit uloženou sankci pouze z hlediska zákonnosti a přezkoumatelnosti, přičemž dospěl k závěru, že uložená sankce nezakládá ani nezákonnost, ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
59. Soud v dané souvislosti poukazuje na to, že se správní orgány obou stupňů zabývaly všemi relevantními kritérii pro určení výměry pokuty a zohlednily přitom všechny známé okolnosti projednávaného případu, včetně hlediska přiměřenosti uložené sankce. Správní orgány též zohlednily žalobcem namítanou skutečnost, že se jednalo o prvé zjištěné provinění žalobce na úseku podnikatelské činnosti. Správní orgány se též zabývaly a zohlednily osobní a majetkové poměry, které u žalobce zjistily. V očích soudu je uložená sankce ve výši 90 000 Kč za přestupek, za který lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, a to vzhledem ke zjištěným okolnostem případu a osobě pachatele, přiměřená a nikoli likvidační, když žalobce nedoložil, že by v této výši uložená pokuta měla způsobit reálné riziko, že se žalobce a jeho rodina na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.
60. Vzhledem k tomu, že soud shledal všechny žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí nedůvodnými, žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

61. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu